

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*

DEVELOPMENT OF AN INTEGRATED LEARNING PACKAGE BASED ON BUDDHIST PHILOSOPHY TO PROMOTE CHINESE SPEAKING SKILLS FOR GRADE 11 STUDENTS

รุจิรา ศรีสุภา*, พชรมน ชื้อสัจจลีสกุล

Ruchira Srisupha*, Pacharamon Suesajluesakul

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา นครราชสีมา ประเทศไทย

Faculty of Humanities and Social Science, Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Nakhon Ratchasima, Thailand

*Corresponding author E-mail: ruchira.s@nrru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธฯ และเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน การวิจัยแบบผสมผสานวิธี มี 3 ระยะ ระยะที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูภาษาจีน ประชาชนท้องถิ่น นักเรียน จำนวน 30 คน ระยะที่ 2 การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ระยะที่ 3 เปรียบเทียบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธฯ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 18 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบค่าที วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความต้องการให้จัดการเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น และชุมชนวิถีพุทธของตนเอง ควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาภาษาจีน ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ คำชี้แจงสำหรับครู กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ แบบประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรม มีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนฯ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ: การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้, แบบบูรณาการวิถีพุทธ, ทักษะการพูดภาษาจีน, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหนองสูงเหลื่อมพิทยาคม, จังหวัดนครราชสีมา

Abstract

This research article aims to explore the fundamental information for developing a set of learning activities that integrate Buddhist ways of life to enhance Chinese speaking skills, to create such integrated learning activities, and to compare students' Chinese speaking skills before and after instruction. The study employed a mixed-methods approach divided into three phases: Phase 1 involved collecting foundational data from 30 participants including experts, school directors, academic department heads, Chinese language teachers, local scholars, and students; Phase 2 focused on developing the integrated Buddhist-based learning activities with input from 3 experts; and Phase 3 compared the effectiveness of the activities among 18 Grade 11 students selected through purposive sampling. Research tools included interviews, questionnaires, instructional plans, and Chinese speaking assessment forms. Data were analyzed using descriptive statistics, including mean, standard deviation, percentage, and t-tests. The findings revealed that stakeholders desired the incorporation of localized learning experiences and community-based Buddhist practices alongside Chinese language instruction. The developed learning activity set comprised five components: teacher guidelines, student-centered learning tasks, instructional plans, learning materials, and activity-based assessment tools, which were rated highly appropriate and consistent. The comparative results showed that the students' Chinese speaking skills significantly improved after participating in the integrated learning activities.

Keywords: Development of Learning Packages, Integration of Buddhist Way of Life, Chinese Speaking Skills, 18 Tenth-Grade Students of Nong Ngu Lom Pittayakhom School, Nakhon Ratchasima Province

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกลไกสำคัญที่สร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการและกระจายรายได้เข้าสู่ท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยเฉพาะการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและศาสนา ซึ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นจำนวนมาก พบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยอันดับ 1 เป็นชาวจีน จำนวน 6,733,162 คน ลำดับที่ 2 คือ มาเลเซีย จำนวน 4,952,078 คน (ปิณฑน์ ชูปลี้ม และวาราดา ทองจำนงค์, 2567) อีกทั้งประเทศไทยยังเป็นจุดหมายปลายทางที่ได้รับความนิยมอย่างมากจากชาวจีน เนื่องจากมีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่แน่นแฟ้น รวมถึงความเชื่อมโยงด้านศาสนาและวัฒนธรรมจีน - ไทย ซึ่งทำให้คนจีนรู้สึกคุ้นเคยและนิยมเข้ามาเยือนมากขึ้น (ฉิน หลิว, 2561) ทั้งนี้ ความนิยมของคนจีนต่อประเทศไทยยังส่งผลให้จีนเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีกำลังซื้อสูงและเข้ามาเยือนในจำนวนมาก ซึ่งส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยอย่างมาก (เขมะ ศุภวัฒน์, 2562) สถานการณ์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญต่อการสื่อสารระหว่างชาวไทยกับชาวต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม การขับเคลื่อนให้บุคคลทั่วไปมีทักษะภาษาจีนในระดับที่สามารถสื่อสารเพื่อการประกอบอาชีพได้ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากโรงเรียนในประเทศไทยกำลังเผชิญปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ขาดการให้ความสำคัญจากผู้บริหาร สื่อการสอนไม่เพียงพอ วิธีการประเมินผลไม่ชัดเจน ครูไทยมีจำนวนไม่เพียงพอ ครูจีนขาดทักษะการสอน ผู้เรียนมีพื้นฐานไม่เท่ากัน (รุ่งทิวา แยมรุ่งและคณะ, 2567) ด้านตำราเรียน ส่วนใหญ่ยังใช้ตำราที่ผลิตจากประเทศจีนซึ่งเนื้อหาในบทเรียนจะเกี่ยวข้องกับประเทศจีน เนื้อหาไม่มีความสัมพันธ์กับสภาพสังคม วัฒนธรรมประเพณีของประเทศไทย เมื่อนำตำราเรียนมาใช้สอนนักเรียนในประเทศไทยทำให้ผู้เรียนไม่มีความสนใจในเนื้อหา เนื่องจากบทเรียนเป็นเรื่องไกลตัว ไม่สอดคล้องกับบริบทของไทย นอกจากนี้ผู้เรียนยังขาดโอกาสในการฝึกฝนและทบทวนภาษาจีนนอกห้องเรียน ทำให้พัฒนาการด้านภาษาจีนไม่ต่อเนื่อง ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีน ซึ่งเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร (เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์, 2561) จากรายงานการวิจัยในประเทศไทยพบว่า ด้านที่มีปัญหามากที่สุด คือ ด้านผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งทั้งสองส่วนนี้ถือเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการเรียนการสอนภาษาจีนให้ประสบผลสำเร็จ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559)

จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธ รวมถึงพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน จากการศึกษาของ เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์ กล่าวถึงการศึกษาเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะภาษาจีนแบบบูรณาการโดยใช้บริบทของชุมชน (จังหวัดกาญจนบุรี) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหลังใช้ชุดกิจกรรม (เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์, 2561) และสอดคล้องกับการศึกษาผลงานวิจัยของ วิมลรัตน์ จตุรนนท์ และคณะ ได้กล่าวถึงการศึกษาเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหลังใช้ชุดกิจกรรม (วิมลรัตน์ จตุรนนท์ และคณะ, 2560) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ สื่อการเรียนที่จัดลำดับขั้นตอนของเนื้อหาและกิจกรรมให้เป็นระบบ กำหนดจุดประสงค์ของกิจกรรม กำหนดกิจกรรม เวลา และสื่อการสอนไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตัวเอง และบรรลุจุดมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในระยะเวลาอันสั้น ประโยชน์ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการช่วยกระตุ้นความสนใจและความอยากรู้ของผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ที่ดีจากผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง (Marksub, V., 2012)

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าว จึงสนใจในการทำวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีเนื้อหาทักษะการพูดภาษาจีนแบบบูรณาการกับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชุมชนวิถีพุทธของตนเอง เพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนวิถีพุทธ อันเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการปฏิบัติงานและสร้างองค์ความรู้ในการพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาจีน การยกระดับเพิ่มขีดความสามารถ การแข่งขันและสร้างรายได้แก่ชุมชนในเขตจังหวัดนครราชสีมา และปลูกฝังผู้เรียนให้เห็นคุณค่าและสร้างความผูกพันกับชุมชนของตนเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ มีวิธีดำเนินการวิจัย ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research) ประกอบด้วย 3 ระยะ มีรายละเอียดดังนี้

ระยะที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน จำนวน 2 คน ผู้อำนวยการ จำนวน 1 คน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ จำนวน 1 คน ครูภาษาจีน จำนวน 2 คน ราชภัฏท้องถิ่น 1 คน นักเรียน จำนวน 23 คน รวมทั้งหมด 31 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะที่ 2 การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะที่ 3 ประเมินผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียน “สืคิ่วสวี่สดีผดุงวิทยา” จำนวน 30 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 แผนการเรียนภาษาจีน โรงเรียนหนองงูเหลือมพิทยาคม จำนวน 18 คน เป็นนักเรียนที่สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนเบื้องต้นได้ ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบประเมินผลทักษะการพูดภาษาจีน โดยเครื่องมือดังกล่าวมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ความต้องการและความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้ ศึกษาแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างแบบสัมภาษณ์ที่มีลักษณะคำถามปลายเปิด หลังจากนั้นสร้างแบบสัมภาษณ์ ที่ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 รายการสภาพปัจจุบัน ความต้องการและความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

เมื่อสร้างเสร็จให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์ พบว่า รายการประเมินทุกรายการมีค่า IOC เท่ากับ +1.00

2. แบบประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้ ศึกษาแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสร้างแบบประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) โดยใช้มาตราส่วนประกอบค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) เมื่อสร้างเสร็จให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งพบว่า รายการประเมินทุกรายการมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00

3. แบบวัดผลทักษะการพูดภาษาจีน มีดังนี้ ศึกษาแนวทางการสร้างเครื่องมือแบบ Rubric score ซึ่งเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดมาจากกรอบการประเมินความสามารถด้านภาษาเฉพาะทางของ (Douglas, D., 2000) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านน้ำเสียงและท่าทาง หลังจากนั้นผู้วิจัยสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เมื่อสร้างเสร็จให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน ซึ่งพบว่า มีค่า IOC เท่ากับ +1.00 เมื่อยึดตามเกณฑ์ของ มนสิทธิ สิทธิสมบูรณ์ ที่ระบุว่า ข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไปสามารถนำไปใช้ในการทดสอบได้ (มนสิทธิ สิทธิสมบูรณ์, 2563) หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน โดยนำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในโรงเรียน “สัควัฒน์วิทยานุกูล” ซึ่งมีผู้ประเมินทักษะการพูดจำนวน 2 คน คือ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นครูที่สอนภาษาจีน ในโรงเรียนนั้น หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ค่า (Cronbach Alpha Coefficient) พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.84

การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative Methods) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Methods) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558) ซึ่งผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เลขที่ HE-078-2567 วันที่รับรอง 31 พฤษภาคม 2657 โดยมีการดำเนินการ 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ติดต่อประสานงานกับกลุ่มเป้าหมายที่ให้ข้อมูล หลังจากการนั้นผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

ระยะที่ 2 การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน มีดังนี้ 1) ศึกษาแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หลังจากนั้นสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 3 ชุดกิจกรรม ได้แก่ ชุดที่ 1 การท่องเที่ยวชุมชนวิถีพุทธ ชุดที่ 2 เส้นทางท่องเที่ยวชุมชนวิถีพุทธ และชุดที่ 3 สิ่งที่ต้องทำและไม่ควรทำในแหล่งท่องเที่ยวชุมชนวิถีพุทธ โดยแต่ละชุดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ 1.1) คำชี้แจงสำหรับครู 1.2) กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ 1.3) แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย 3 แผน 1.4) สื่อการเรียนรู้ และ 1.5) การประเมินผลผู้เรียน 2) ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน ด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ประเมินค่าความถูกต้องและเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 3) นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน

30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในโรงเรียน “สีกี้สวัสดิ์ผดุงวิทยา” แล้วดำเนินการปรับปรุงชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการเพิ่มระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมกับบริบทผู้เรียน

ระยะที่ 3 การศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรม มีขั้นตอน ดังนี้ 1) วัดทักษะการพูดภาษาจีนก่อนเรียน กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน ในโรงเรียนหนองงูเห่ล้อมพิทยาคม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ภาษาจีน ระดับ เก่ง ปานกลาง และอ่อนคละกัน 2) จัดการเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้ง 3 ชุด และ 3) วัดทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน ในโรงเรียนหนองงูเห่ล้อมพิทยาคม

สถิติที่ใช้ในการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล ได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ความสอดคล้อง และความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และสถิติที่ใช้และการนำเสนอข้อมูล การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการสัมภาษณ์ หรือถอดเทปเสียงและแบบอุปนัย (Analytic Induction) โดยจากการตีความทำข้อสรุป ผู้วิจัยจะนำมารวบรวมและนำเสนอในเชิงพรรณนา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ การทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่อิสระต่อกัน (t-test for dependent)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายด้าน	ปัญหาและอุปสรรค ในการเรียนการสอนภาษาจีน	ความต้องการในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน
ด้านครูผู้สอน ภาษาจีน	1. ครูภาษาจีนมีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของการจัดการสอน 2. ครูภาษาจีนขาดทักษะการสอน 3. ครูภาษาจีนยังไม่มี ความมั่นคงทางสวัสดิการ	1. มีความประสงค์แบบเรียนที่เป็นภาษาไทย มีแผนการสอน และกิจกรรมการเรียนรู้ พร้อมเฉลย 2. มีความประสงค์ด้านเวลาเพื่อไปพัฒนาตนเอง 3. มีความประสงค์ด้านสวัสดิการที่มั่นคง
ด้านแบบเรียน	1. แบบเรียนยังคงใช้ตามนโยบายที่ผู้บริหารกำหนด ขาดโอกาสในการเลือกแบบเรียน 2. เนื้อหาในแบบเรียนส่วนมากยังเป็นของ ประเทศจีน นักเรียนเข้าใจยาก 3. แบบเรียนภาษาจีนยังไม่มี ความหลากหลาย	1. คำศัพท์เกี่ยวกับการไปทำบุญที่วัด การตักบาตร การปล่อยปลา และเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ภายในวัด เช่น การสะเดาะเคราะห์ อาบน้ำมนต์ การลงทอง การเขียนยันต์ การแก้บน การบนบานเกี่ยวกับ การศึกษา ขอลูก ขอเนื้อคู่ การบูชาพระเครื่อง ฯลฯ โครงสร้างประโยค 2. การสนทนาสั้น ๆ เข้าใจง่ายและสามารถนำไปใช้ได้จริง 3. เนื้อหาเกี่ยวกับข้อปฏิบัติในการเข้าวัด สิ่งที่ต้องทำและ ไม่ควรทำที่ชาวต่างชาติควรรู้ เพราะสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยให้ดำรงสืบต่อไป

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานโดยการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ยังพบปัญหาด้านครูผู้สอน ได้แก่ จำนวนครูไม่เพียงพอต่อความต้องการในการจัดการเรียนการสอน ครูคนไทยและครูชาวจีนขาดทักษะการสอนภาษาจีน ครูภาษาจีนที่ทำสัญญากับโรงเรียนแบบรายปีขาดความมั่นคงด้านสวัสดิการ และด้านแบบเรียนภาษาจีนยังขาดความหลากหลาย ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความต้องการให้จัดการเรียนรู้โดยการนำศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น และชุมชนของตนเอง มาบูรณาการกับเนื้อหาแบบเรียนภาษาจีนซึ่งบูรณาการกับการท่องเที่ยวแบบวิถีพุทธโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแนะนำการทำบุญ การทำพิธีกรรมต่าง ๆ ทางศาสนา เช่น การอาบน้ำมนต์ การลงทอง การเขียนยันต์ การบูชาพระเครื่อง ข้อปฏิบัติในการเข้าวัดที่ชาวต่างชาติต้องรู้ ออกแบบเป็นบทสนทนาสั้น ๆ ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ยกตัวอย่างเช่น บทสนทนาการบูชาพระเครื่อง ในเนื้อหาบทสนทนาจะมีการบรรยายพุทธคุณพระเครื่องแต่ละชนิด และการถามราคา การต่อรองราคา ซึ่งผู้เรียนสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงและก่อให้เกิดรายได้ในอนาคตต่อไป

ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีองค์ประกอบ 5 ด้าน และผลการประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมของการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 2 - 3

ตารางที่ 2 แสดงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้	รายละเอียด
1. คำชี้แจงสำหรับครู	1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ 2. สิ่งที่ต้องเตรียม 3. ครูควรศึกษารายละเอียดของชุดกิจกรรม 4. บทบาทของครู
2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ	1. นักเรียนรับทราบวัตถุประสงค์ และรูปแบบการเรียนรู้ 2. นักเรียนฝึกออกเสียงและจดบันทึกคำศัพท์ 3. นักเรียนพูดภาษาจีนจากภาพที่เห็นได้ 4. นักเรียนแบ่งกลุ่มและนั่งเป็นกลุ่ม 5. นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมาย หลังจากนั้นทำแบบฝึกหัด หรือใบงาน 6. นักเรียนแต่ละกลุ่มพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยผลัดกันพูดทุกคน
3. แผนการจัดการเรียนรู้	1. การจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ 2. การดำเนินกิจกรรม มีกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ การแสดงบทบาทสมมติ การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน
4. สื่อการเรียนรู้	คู่มือนักเรียน บัตรคำศัพท์ สื่อประกอบการสอนโปรแกรม Power point แอปพลิเคชัน tiktok บัตรรูปภาพ ใบงาน และแบบฝึกเสริมทักษะ
5. การประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบฝึกเสริมทักษะการพูด แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) คำชี้แจงสำหรับครู 2) กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ 3) แผนการจัดการเรียนรู้ 4) สื่อการเรียนรู้ และ 5) แบบประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรม

ตารางที่ 3 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมของการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้

องค์ประกอบ	ระดับความสอดคล้องและเหมาะสม		
	$\bar{x}$	S.D.	ความหมาย
1. คำชี้แจงสำหรับครู			
1.1 เนื้อหาครบถ้วนตามคำอธิบายรายวิชา	4.00	0.00	มาก
1.2 เนื้อหาสาระมีความถูกต้อง	4.00	0.00	มาก
1.3 เนื้อหามีความทันสมัยเป็นปัจจุบัน	3.33	0.57	ปานกลาง
1.4 ลำดับการนำเสนอเนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม	4.00	0.00	มาก
รวมด้านคำชี้แจงสำหรับครู	3.83	0.14	มาก
2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ			
2.1 การจัดองค์ประกอบแผนการสอนครบถ้วนและเหมาะสม	3.00	0.00	ปานกลาง
2.2 การใช้สี ขนาด รูปแบบอักษร ถูกต้อง เหมาะสม	3.00	0.00	ปานกลาง
2.3 ภาพประกอบสอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหา สื่อความหมายได้	3.33	0.57	ปานกลาง
2.4 สื่อในแผนการสอนที่ใช้เหมาะสมกับเนื้อหา	3.33	0.57	ปานกลาง
รวมกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ	3.16	0.28	ปานกลาง
3. แผนการจัดการเรียนรู้			
3.1 กิจกรรมการสอนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	3.66	0.57	มาก
3.2 กิจกรรมการสอนมีความหลากหลาย	3.33	0.57	ปานกลาง
3.3 กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21	3.00	0.00	ปานกลาง
3.4 ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมการสอนอย่างเหมาะสม	3.66	0.57	มาก
รวมด้านแผนการจัดการเรียนรู้	3.41	0.42	ปานกลาง
4. สื่อการเรียนรู้			
4.1 การใช้งานง่าย ไม่ซับซ้อน สะดวกต่อการใช้งาน	3.33	0.57	ปานกลาง
4.2 ความถูกต้องของการเชื่อมโยงหลายมิติ	3.66	0.28	มาก
4.3 กิจกรรมช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะการพูดภาษาจีนด้วยตนเอง	4.20	0.45	มาก
รวมด้านสื่อการเรียนรู้	3.73	0.43	มาก
5. การประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรม			
5.1 วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	4.20	0.45	มาก
5.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและเกณฑ์ที่วัดครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	4.20	0.45	มาก
5.3 มีความเที่ยงตรง	4.40	0.55	มาก
รวมด้านการประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรม	4.26	0.48	มาก
รวม	3.67	0.35	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$ S.D. = 0.35)

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากที่นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทั้ง 3 ชุดแล้ว นักเรียนได้รับการทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนสามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คะแนน	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	18	7.56	8.21	6.98*	.000
หลังเรียน	18	21.50	8.99		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธ มีทักษะพูดภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สรุปได้ว่ายังพบปัญหาด้านครูผู้สอน ได้แก่ จำนวนครูไม่เพียงพอต่อความต้องการในการจัดการเรียนการสอน ครูขาดทักษะการสอนภาษาจีน ครูภาษาจีนที่ทำสัญญากับโรงเรียนแบบรายปีขาดความมั่นคงด้านสวัสดิการ และด้านแบบเรียนภาษาจีน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความต้องการให้จัดการเรียนรู้โดยการศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น และชุมชนของตนเอง เนื้อหาแบบเรียนภาษาจีนที่บูรณาการกับการท่องเที่ยวแบบวิถีพุทธโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแนะนำการทำบุญ การทำพิธีกรรมต่างๆทางศาสนา เช่น การอาบน้ำมนต์ การลงทอง ข้อปฏิบัติในการเข้าวัดที่ชาวต่างชาติต้องรู้ ซึ่งเป็นบทสนทนาสั้น ๆ ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Richards, J. C. & Rodgers, T. S. กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาที่เน้นการฝึกปฏิบัติและการใช้ภาษาในบริบทจริง (Communicative Language Teaching) ซึ่งสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดและใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ เพื่อเพิ่มความคล่องแคล่วและความมั่นใจ (Richards, J. C. & Rodgers, T. S., 2001) สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตตวดี ศรีชู ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับสมาชิกกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนในจังหวัดสงขลา พบว่า สภาพปัญหาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของสมาชิกกลุ่มท่องเที่ยว

โดยชุมชนในจังหวัดสงขลาการใช้ภาษาอังกฤษยังขาดประสิทธิภาพ ฟังไม่เข้าใจ ไม่กล้าพูด เนื่องจากขาดโอกาสในการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ ขาดการฝึกฝนและขาดความต่อเนื่องในการฝึกประสบการณ์ (จิตตวดี ศรีชู, 2566)

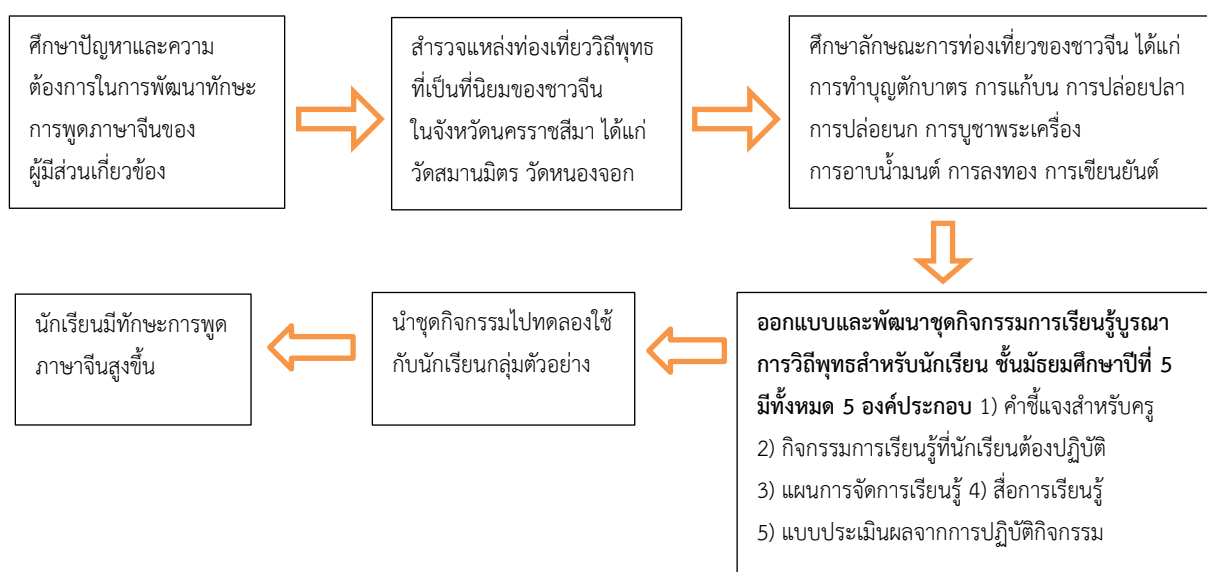
การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการพัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ 1) คำชี้แจงสำหรับครู 2) กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ 3) แผนการจัดการเรียนรู้ 4) สื่อการเรียนรู้ และ 5) การประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรม โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งทั้งนี้อาจเนื่องมาจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้พัฒนาขึ้นมาจากการวิเคราะห์ Need analysis questionnaire โดยการอ้างอิงจากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาเฉพาะทาง Language for Specific purposes (Douglas, D., 2000) และ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเชิงสังคม Social constructivism (Vygotsky, L. S., 1978) และหลักการที่สำคัญ ภายใต้แนวคิดการพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสามารถดำเนินการได้โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมถึงการเชื่อมโยงกิจกรรมการเรียนรู้กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงได้แบ่งออกเป็น 5 หลักการ ได้แก่ 1) การให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาเป้าหมาย 2) การให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาและกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนผ่านบริบทจริง และใช้สื่อการเรียนรู้ที่เป็นของจริง 3) การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ควบคู่ไปกับการเรียนภาษา 4) การเพิ่มพูนประสบการณ์ส่วนบุคคลของนักเรียนเป็นส่วนหนึ่งการเรียนรู้ในชั้นเรียน และ 5) การให้ความสำคัญการเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับกิจกรรมภาษาภายนอกห้องเรียน (Nunan, D., 1991) ได้สอดคล้องกับแนวคิดของ Miller, J. P. ที่เสนอแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบองค์รวม (Holistic Learning Theory) เป็นแนวคิดที่เน้นการเรียนรู้แบบเชิงรุกและบูรณาการความรู้และทักษะในบริบทที่ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ อารมณ์ สังคม และจิตใจ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันเน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจที่เชื่อมโยงกันอย่างลึกซึ้งระหว่างความรู้และประสบการณ์ รวมทั้งเน้นการพัฒนาทักษะทางอารมณ์และสังคมควบคู่ไปด้วย (Miller, J. P., 1996) ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิมลรัตน์ และคณะ ที่ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.54/92.04 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 (วิมลรัตน์ จตุรานนท์ และคณะ, 2560)

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธมีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีการพัฒนาตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ ประกอบกับได้มีการศึกษานำร่อง (Pilot Study) ทุกชุดกิจกรรม ก่อนนำมาทดลองใช้จริงสามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ด้วยตนเอง เนื่องจากเนื้อหาในชุดกิจกรรมเกี่ยวข้องกับชุมชนใกล้ตัวของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ กระตือรือร้นในการเรียน เพราะสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง และจากการสังเกตการปฏิบัติกิจกรรม พบว่า ผู้เรียนส่วนมากได้ปฏิบัติตามคำชี้แจงที่ครูแจ้งไว้เป็นอย่างดี ถึงแม้จะมีผู้เรียนบางคนที่มีการเรียนรู้ช้า ครูผู้สอนจะคอยทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือในการประกอบ

กิจกรรม จนสามารถทำกิจกรรมนั้นสำเร็จ นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีการทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยกันคิดแก้ไขปัญหา และยอมรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Bruner, J. S. เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นเองผ่านประสบการณ์และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น รวมทั้งสิ่งแวดล้อม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจแนวคิดและความรู้ในบริบทต่าง ๆ ได้ดีขึ้น (Bruner, J. S., 1960) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญญรัตน์ ทัดเทียม ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TPR หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (กัญญรัตน์ ทัดเทียม, 2565)

องค์ความรู้ใหม่

จากผลการวิจัยเรื่องนี้ ได้พบองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพนั้น นักเรียนจำเป็นต้องให้ความสำคัญในรายวิชาที่เรียนรู้ และได้โอกาสปฏิบัติการพูดในสถานการณ์จริงรวมถึงมีทัศนคติที่ดีต่อการพูด สามารถเขียนเป็นแผนภาพที่ 1

ภาพที่ 2 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บูรณาการวิถีพุทธ

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ สรุปได้ว่า การศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและนักเรียนมีความต้องการให้จัดการเรียนรู้ โดยการศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น และชุมชนวิถีพุทธของตนเอง ควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาภาษาจีน ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ มี 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วย 1) คำชี้แจงสำหรับครู 2) กิจกรรม

การเรียนรู้ที่นักเรียนต้องปฏิบัติ 3) แผนการจัดการเรียนรู้ 4) สื่อการเรียนรู้ และ 5) การประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรม และผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาจีนทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการวิถีพุทธหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ 1) ครูผู้สอนควรสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมโดยการออกแบบรูปแบบกิจกรรมอื่นๆ เพื่อดึงดูดให้กิจกรรมมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ส่วนการนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้สำหรับครูผู้สอน ควรศึกษาคู่มือครูอย่างละเอียด และครูผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้เข้ากับบริบทของนักเรียนในปัจจุบัน หรืออาจนำเทคนิคการสอนรูปแบบอื่นมาประยุกต์ใช้ในชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น 2) ควรมีการพัฒนาเป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบออนไลน์เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างสะดวกและเรียนได้ทุกเวลาและทุกสถานที่ตามความพร้อมของนักเรียน ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการวิจัยในลักษณะเดียวกันโดยขยายขอบเขตการวิจัยไปยังโรงเรียนอื่น ๆ ที่สังกัดในเครือข่ายเดียวกัน หรือโรงเรียนต่างสังกัดเพื่อยืนยันประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอน

เอกสารอ้างอิง

- กัญญรัตน์ ทัดเทียม. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น, 19(1), 1-13.
- เขมะ ศุภวัฒน์. (2562). การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศไทย. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิตตวิทย์ ศรีชู. (2566). การพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับสมาชิกกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนในจังหวัดสงขลา. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ฉิน หลิว. (2561). ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมจีน - ไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะภาษาจีนแบบบูรณาการโดยใช้บริบทของชุมชน. วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 13(2), 131-145.
- ปิติพัฒน์ ชูปลื้ม และวาราดา ทองจำนงค์. (2567). สรุป “ท่องเที่ยวไทย 2567” ดึงดูดต่างชาติ 35.54 ล้านคน โยกย้ายได้ 1.91 ล้านล้านบาท จับตาท่าที 1-2 ปี ก็ยังไม่น่าฟื้นสู่ระดับก่อนโควิด. เรียกใช้เมื่อ 11 มกราคม 2568 จาก <https://thestandard.co/thai-tourism-2024-summary/>
- มนสิทธิ์ สิทธิสมบูรณ์. (2563). ศาสตร์การวิจัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). วิธีวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 9). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รุ่งทิวา แยมรุ่ง และคณะ. (2567). ปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย. วารสารคหเศรษฐศาสตร์, 67(1), 181-195.

- วิมลรัตน์ จตุรานนท์ และคณะ. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์, 28(3), 28-39.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์บริษัทพริกหวานกราฟฟิคจำกัด.
- Bruner, J. S. (1960). The Process of Education. Cambridge: Harvard University Press.
- Douglas, D. (2000). Assessing languages for specific purposes. Cambridge: Cambridge University Press.
- Marksub, V. (2012). Development of Science Learning Packages for Secondary Students by Utilizing the Ekkamai Science Center for Education. Master thesis. Bangkok: Srinakarinwirot University.
- Miller, J. P. (1996). The Holistic curriculum. Toronto: University of Toronto.
- Nunan, D. (1991). Language teaching methodology: A textbook for teachers. Ohio: Prentice Hall.
- Richards, J. C. & Rodgers, T. S. (2001). Approaches and Methods in Language Teaching. (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Vygotsky, L. S. (1978). Mind in society. The development of higher psychological processes. Cambridge: Harvard University Press.